

РЕШЕНИЕ

№ 65

гр. София , 02.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 2-РИ НАКАЗАТЕЛЕН в публично заседание на осемнадесети февруари, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	Калин Калпакчиев
Членове:	Весислава Иванова Величка Цанова

в присъствието на прокурора Емилия Михайлова Русинова (АП-София) като разгледа докладваното от Калин Калпакчиев Въззивно наказателно дело от общ характер № 20201000601383 по описа за 2020 година

РЕШЕНИЕ

гр. София, 2021 год.

СОФИЙСКИ АПЕЛАТИВЕН СЪД, НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ, II състав, в публично съдебно заседание на осемнайсети февруари през две хиляди двайсет и първа година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: КАЛИН КАЛПАКЧИЕВ

ЧЛЕНОВЕ: ВЕСИСЛАВА ИВАНОВА

ВЕЛИЧКА ЦАНОВА

**при секретаря .НЕВЕНА БОГОМИЛОВА..... и в присъствието на
прокурора.МИХАЙЛОВА.....като разгледа докладваното от
съдията.....КАЛПАКЧИЕВ.....в.н.о.х.д. №.....1383..... по
описа за....2020.. г., за да се произнесе взе предвид следното:**

Атакувана е присъда № 903941/30.9.2020 г. по НОХД № 100/2020 г. по описа на Окръжен съд Благоевград, НО, 6 състав, с която подсъдимите А. Р. К. и Д. А. Д. са признати за виновни в това, че в периода от 11.2.2009 г. до 13.1.2011 г. в гр. Благоевград, в качеството си на управители и представители на „Ди Ен Си - Комерс” ООД, със седалище и адрес на управление: гр. Гоце Делчев, обл.Благоевград, ул. „Гоце Делчев“ №14, ЕИК по БУЛСТАТ: 200437895, в съучастие като съизвършители помежду си, в условията на продължавано престъпление, са избегнали установяването и плащането на данъчни задължения в големи размери от 14 428.16 лева, от които ДДС в размер на 11 124.39 лева и данъчни задължения по Закона за корпоративното подоходно облагане в размер на 3 303.77 лв., като са допуснали осъществяване на счетоводство в нарушение на изискванията по чл. 2 и чл. 4, ал. 1, т. 1, т. 4 и чл. 4, ал. 3 от Закон за счетоводството (в редакция от 29.12.2006 г.) за записване на стопанските операции в хронологичен ред; за текущо начисляване на приходите и разходите; за съпоставимост на приходите и разходите и за документална обосновааност на осчетоводените стопански операции, като са потвърдили неистина в подадени справки-декларации, които се изискват по силата на закон и правилник за приложението му (чл. 125, ал. 1 от ЗДДС и декларация по чл. 92 ЗКПО) за удостоверяване на определена информация, като и са използвали документи с невярно съдържание, както следва:

1. На 11.2.2009 г. пред ТД на НАП-Благоевград в подадена справка-декларация по ЗДДС с вх. № 01001023126/11.2.2009 г. за данъчния период 1.1.2009 г. – 31.1.2009 г. са избегнали установяването и плащането на данъчни задължения – ДДС в размер на 627.28 лв., използвайки документи с невярно съдържание СД и придружаващия я дневник за продажби, с което потвърдили неистина относно данъчната основа с неосчетоводени 22 895.38 лв. от приходи.
2. На 11.3.2009 г. пред ТД на НАП-Благоевград в подадена справка-декларация по ЗДДС с вх. № 01001029694/11.3.2009 г. за данъчния период 1.2.2009 г. – 28.2.2009 г. са избегнали установяването и плащането на данъчни задължения – ДДС в размер на 968.10 лв., използвайки документи с невярно съдържание придружаващия СД дневник за продажби, с което потвърдили неистина относно данъчната основа с неосчетоводени 26 613.52 лв. от

приходи.

3. На 9.4.2009 г. пред ТД на НАП-Благоевград в подадена справка-декларация по ЗДДС с вх. № 01001035403/9.4.2009 г. за данъчния период 1.3.2009 г. – 31.3.2009 г. са избегнали установяването и плащането на данъчни задължения – ДДС в размер на 1 206.20 лв., използвайки документи с невярно съдържание придружаващия СД дневник за продажби, с което потвърдили неистина относно данъчната основа с неосчетоводени 14 115.92 лв. от приходи.

4. На 12.5.2009 г. пред ТД на НАП-Благоевград в подадена справка-декларация по ЗДДС с вх. № 010010427211/12.5.2009 г. за данъчния период 1.4.2009 г. – 30.4.2009 г. са избегнали установяването и плащането на данъчни задължения – ДДС в размер на 884.91 лв., използвайки документи с невярно съдържание придружаващия СД дневник за продажби, с което потвърдили неистина относно данъчната основа в раздел „А“ с неосчетоводени 8 406.40 лв. от приходи.

5. На 12.8.2009 г. пред ТД на НАП-Благоевград в подадена от него справка-декларация по ЗДДС с вх. № ОЮОЮ63775/12.8.2009 г. за данъчния период 1.7.2009 г. – 31.7.2009 г. са избегнали установяването и плащането на данъчни задължения – ДДС в размер на 1 123.96 лв., използвайки документи с невярно съдържание придружаващия СД дневник за продажби, с което потвърдили неистина относно данъчната основа в раздел „А“ с неосчетоводени 5 619.82 лв. от приходи.

6. На 11.11.2009 г. пред ТД на НАП-Благоевград в подадена от него справка-декларация по ЗДДС с вх. № 01001083410/11.11.2009 г. за данъчния период 1.10.2009 г. – 31.10.2009 г. са избегнали установяването и плащането на данъчни задължения – ДДС в размер на 164.29 лв., използвайки документи с невярно съдържание придружаващия СД дневник за продажби, с което потвърдили неистина относно данъчната основа в раздел „А“ с неосчетоводени 821.43 лв. от приходи.

7. На 14.12.2009 г. пред ТД на НАП-Благоевград в подадена от него справка-декларация по ЗДДС с вх. № 01001094658/14.12.2009 г. за данъчния период 1.11.2009 г. – 31.11.2009 г. са избегнали установяването и плащането на данъчни задължения – ДДС в размер на 796.83 лв., използвайки документи с невярно съдържание придружаващия СД дневник за продажби, с което потвърдили неистина относно данъчната основа в раздел „А“ с неосчетоводени 4 275.56 лв. от приходи.

8. На 9.2.2010 г. пред ТД на НАП-Благоевград в подадена от него справка-декларация по ЗДДС с вх. № 01001103231/9.2.2010 г. за данъчния период 1.1.2010 г. – 31.1.2010 г. са избегнали установяването и плащането на данъчни задължения – ДДС в размер на 944.15 лв., използвайки документи с невярно съдържание придружаващия СД дневник за продажби, с което потвърдили неистина относно данъчната основа в раздел „А“ с неосчетоводени 4 720.75 лв. от приходи.

9. На 11.4.2010 г. пред ТД на НАП-Благоевград в подадена от него справка-декларация по ЗДДС с вх. № 01001117824/11.4.2010 г. за данъчния период 1.3.2010 г. – 31.3.2010 г. са избегнали установяването и плащането на данъчни задължения – ДДС в размер на 622.69 лв., използвайки документи с невярно съдържание придружаващия СД дневник за продажби, с което потвърдили неистина относно данъчната основа в раздел „А“ с неосчетоводени 3 113.47 лв. от приходи.

10. На 9.6.2010 г. пред ТД на НАП-Благоевград в подадена от него справка-декларация по ЗДДС с вх. № 01001132898/9.6.2010 г. за данъчния период 1.5.2010 г. – 31.5.2010 г. са избегнали установяването и плащането на данъчни задължения – ДДС в размер на 582.21 лв., използвайки документи с невярно съдържание придружаващия СД дневник за продажби, с което потвърдили неистина относно данъчната основа в раздел „А“ с неосчетоводени 2 911.04 лв. от приходи

11. На 10.7.2010 г. пред ТД на НАП-Благоевград в подадена от него справка-декларация по ЗДДС с вх. № 01001140640/10.7.2010 г. за данъчния период 1.6.2010 г. – 30.6.2010 г. са избегнали установяването и плащането на данъчни задължения – ДДС в размер на 1 165.61 лв., използвайки документи с невярно съдържание придружаващия СД дневник за продажби, с което потвърдили неистина относно данъчната основа в раздел „А“ с неосчетоводени 5 828.04 лв. от приходи

12. На 10.9.2010 г. пред ТД на НАП-Благоевград в подадена от него справка-декларация по ЗДДС с вх. № 01001155794/10.9.2010 г. за данъчния период 1.8.2010 г. – 31.8.2010 г. са избегнали установяването и плащането на данъчни задължения – ДДС в размер на 68.17 лв., използвайки документи с невярно съдържание придружаващия СД дневник за продажби, с което потвърдили неистина относно данъчната основа в раздел „А“ с неосчетоводени 340.85 лв. от приходи.

13. На 12.11.2010 г. пред ТД на НАП-Благоевград в подадена от него справка-декларация по ЗДДС с вх. № 01001174511/12.11.2010 г. за данъчния период 1.10.2010 г. – 31.10.2010 г. са избегнали установяването и плащането на данъчни задължения – ДДС в размер на 222.00 лв., използвайки документи с невярно съдържание придружаващия СД дневник за продажби, с което потвърдили неистина относно данъчната основа в раздел „А“ с неосчетоводени 1 110.02 лв. от приходи.

14. На 11.12.2010 г. пред ТД на НАП-Благоевград в подадена от него справка-декларация по ЗДДС с вх. № 01001180341/11.12.2010 г. за данъчния период 1.11.2010 г. – 30.11.2010 г. са избегнали установяването и плащането на данъчни задължения – ДДС в размер на 410.97 лв., използвайки документи с невярно съдържание придружаващия СД дневник за продажби, с което потвърдили неистина относно данъчната основа в раздел „А“ с неосчетоводени 2 054.87 лв. от приходи

15. На 13.1.2011 г. пред ТД на НАП-Благоевград в подадена от него справка-декларация по

ЗДДС с вх. № 01001190505/13.1.2011 г. за данъчния период 1.12.2010 г. – 31.12.2010 г. са избегнали установяването и плащането на данъчни задължения – ДДС в размер на 177.11 лв., използвайки документи с невярно съдържание придружаващия СД дневник за продажби, с което потвърдили неистина относно данъчната основа в раздел „А“ с неосчетоводени 885.53 лв. от приходи

16. На 27.3.2010 г. са избегнали установяването и плащането на данъчни задължения по Закона за корпоративното подоходно облагане, като са допуснали осъществяването на счетоводство в нарушение на изискванията на счетоводното законодателство – нарушение на изискванията за документална обосновааност на осчетоводените стопански операции според чл. 4, ал. 3 от Закона за счетоводството (редакция от 29.12.2006 г.), са осуетили определянето на размера на данъка, като затаили истина в Годишна данъчна декларация по чл. 92 от ЗКПО с вх. 5822420/27.3.2010 г за финансовата 2009 г. – не са увеличили счетоводния финансов резултат до печалба от 33 037.70 лв. и избегнали плащането на данъчно задължение в размер на 3 303.77 лв., поради което и на основание чл. 255, ал. 1, т. 2, т. 5, т. 6, във вр. с чл. 20, ал. 2 от НК във връзка с чл. 26, ал. 1 от НК и чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК е осъдил всеки един от тях да изтърпи наказание лишаване от свобода за срок от 9 (девет) месеца и глоба в размер на 1000 (хиляда) лева, като ги е оправдавал за първоначалното обвинение за съвкупност от две отделни престъпления по чл. 255, ал. 1, т. 2, т. 5, т. 6, във вр. с чл. 20, ал. 2 от НК във връзка с чл. 26, ал. 1 от НК и по чл. 255, ал. 1, т. 2, т. 5 във вр. с чл. 20, ал. 2 от НК.

С присъдата съдът е признал подсъдимите А. Р. К. и Д. А. Д. за виновни и в това, че на 24.4.2009 г. в гр. Благоевград в качеството си на управители и представляващи на „Ди Ен Си - Комерс“ ООД, със седалище и адрес на управление: гр. Гоце Делчев, обл.Благоевград, ул. „Гоце Делчев“ №14, ЕИК по БУЛСТАТ: 200437895, в съучастие като съизвършители, чрез използване на документи с невярно съдържание: справка-декларация по ЗДДС с вх. № 01001023126 /11.2.2009 г. за данъчния период 1.1.2009 – 31.1.2009 г, в която са декларирали ДДС за възстановяване на дружеството в размер на 3 951.80 лв и справка-декларация по ЗДДС с вх. № 01001029694/11.3.2009 г. за данъчния период 1.2.2009 – 28.2.2009 г., подадени пред ТД на НАП Благоевград, в която са декларирали ДДС за възстановяване на дружеството в размер на 4 354.60 лв., в резултат на което са получили за „Ди Ен Си - Комерс“ ООД от държавния бюджет неследваща се парична сума в големи размери – общо 8306.40 лв., поради което и на основание чл. 256, ал. 1, във вр. с чл. 20, ал. 2 от НК, и чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК е осъдил всеки един от тях да изтърпи наказание лишаване от свобода за срок от 1 (една година) и 6 (шест) месеца и глоба в размер на 1000 (хиляда) лева.

На основание чл. 23, ал. 1 НК съдът е определил за всеки от подсъдимите общо наказание в размер на 1 година и 6 месеца лишаване от свобода и глоба в размер на 1000 лева, а на основание чл. 66, ал. 1 НК е отложил за изпитателен срок от 3 години изпълнението на така наложеното наказание лишаване от свобода.

На основание чл. 189, ал. 3 НПК съдът е осъдил подсъдимите да заплатят поравно направените в досъдебното производство разноски в размер на 2000 лв. (две хиляди лева) по сметка на ОД на МВР Благоевград, да заплатят поравно сумата от 73.20 лева по сметка на ОС Благоевград, както и държавна такса в размер на по 5 лева (пет лева) за служебно издаване на всеки един изпълнителен лист по сметка на БлОС, в полза на бюджета на съдебната власт.

Настоящата въззивна проверка на присъдата на ОС Благоевград от 30.9.2020 г. следва да обсъди доводите на защитниците на подсъдимите Д. и К., залегнали във въззивните им жалби. В жалбите се излагат идентични съображения, поради което е възможно и общото им разглеждане: сочи се, че доказателствата по делото не установяват подсъдимите да се извършили инкриминираните им деяния; че от показанията на свидетелката С. Я. – осъществяваща счетоводното обслужване на дружеството, от обясненията на подсъдимите и показанията на свидетелите от ревизиращия данъчен екип, не се установяват фактите по обвинението; че свидетелката Я. сама е подавала по електронен път декларациите в данъчната служба и не е съгласувала това с подсъдимите, поради което липсва субективната страна на престъплението; че подаваните справки-декларации по ЗДДС не са били с невярно съдържание, нито с тях е потвърждавана или затаявана неистина, а с тях е удостоверяван действителния стокооборот в дружеството; че действията на ревизиращия екип за начисляване на неотчетени приходи в дружеството се основават изцяло на предположения, но докато в данъчния процес това е допустимо на основание чл. 122 ДОПК, то в наказателния процес се изисква несъмнено доказване на престъплението, поради което считат, че не е налице и обективната страна на престъпленията; че същите съображения за обективна и субективна несъставомерност на деянието важат и за обвинението по чл. 256, ал. 1 НК, вр. с чл. 20, ал. 2 НК, доколкото годишният финансов резултат съответства на действително декларираните приходи и разходи на дружеството, а дължимият корпоративен данък е изчислен отново на основата на предположения от данъчните органи; че свидетелката Я., подсъдимите и вещото лице твърдят, че неотчетените приходи в касата на дружеството са компенсирани с лични средства на двамата подсъдими, за което вероятно са съществували документи, неустановени по делото. С жалбите на защитниците на подсъдимите се иска отмяна на присъдата на Окръжен съд Благоевград в нейната цялост.

В съдебно заседание на въззивния съд представителят на САП изразява становище за правилност и законосъобразност на обжалваната присъда, поради което моли да нейното потвърждаване. Прокурорът поддържа, че в мотивите на присъдата се съдържат обосновани изводи за обективната и субективна съставомерност на установеното в хода на първоинстанционното съдебно следствие поведение на двамата подсъдими; че съдът е оценил събраните доказателства според действителното им съдържание, като от показанията на свидетелите М. и Т. и заключението на счетоводната експертиза се установява, че търговецът е осъществявал реална търговска дейност, както и че от тази дейност е укривал част от приходите, като не е регистрирал на касовия апарат всички продажби; че като не са

регистрирани всички приходи, съответно подсъдимите, като задължени лица, не са ги декларирали пред данъчните органи, се е достигнало до занижаване на данъчната основа и до намаляване на дължимите данъчни задължения по ЗДДС; че до този резултат се е достигнало като счетоводството на дружеството е водено в нарушение на счетоводното законодателство; че двамата подсъдими са били задължени лица за деклариране, а счетоводителят само е попълвал съответните декларации съобразно счетоводните документи, които са му предоставяли двамата управители на дружеството, което обосновава наличието на умисъл за извършване на престъпленията;

Упълномощеният защитник на подсъдимия Д. адвокат К. поддържа депозираната срещу присъдата жалба и настоява за постановяване на съдебен акт, с който да се отмени първоинстанционната присъда и да се признаят подсъдимите за невинни за извършване на престъпленията, за които са осъдени. Защитникът заявява, че подсъдимите са се доверили на счетоводителя, който е обслужвал дружеството, не са разполагали със специални знания, поради което констатациите от ревизионната проверка не могат да им бъдат вменени; че както заключението на експертизата, така и обвинението почиват на изводите от ревизионния доклад, а не на изследване на първичните счетоводни документи, които изобщо не са проучвани по делото.

Защитникът на подсъдимия К. адвокат Г. поддържа подадената жалба, като счита присъдата на Окръжен съд Благоевград за незаконосъобразна и постановена при допускане на съществени процесуални нарушения. В защитната си реч заявява, че неправилно е определен периодът на продължаваното престъпление – от 1.1.2009 г. до 13.1.2011 г., който е по-дълъг от две години, като по този начин в отклонение от ТР № 1/2009 г. е приет за непродължителен период, а това води до извода на защитата, че не са налице условията на чл. 26, ал. 1 НК; че съдът е допуснал съществено процесуално нарушение, тъй като е приел, че двете деяния – за избягване плащането на данъчни задължения по ЗДДС и по ЗПКО, са част от едно продължавано престъпление по чл. 255, ал. 1, т. 2, 5, 6, вр. с чл. 20, ал. 2 и чл. 26, ал. 1 НК, като по този начин е признал подсъдимите за укриване на данъчни задължения в особено големи размери, доколкото укритите данъци по двете деяния надвишават размера от 12 000 лева, посочен в чл. 93, т. 14 НК като граница на големите и особено големите размери; че при описание на деянията по пунктове 1-15, включени в продължаваното престъпление, съдът е подходил по различен начин, като в част от тях е посочил, че справка-декларация е „подадена от него“, с което е създадено двусмислие и неяснота кой от двамата подсъдими е извършил деянието, а с това е нарушено правото им на защита. Защитникът моли да се отмени осъдителната присъда и да се признаят подсъдимите за невинни по повдигнатите им обвинения.

В правото си на лична защита и в последната си дума подсъдимите Д. и К. заявяват, че поддържат казаното от защитниците си, не се чувстват виновни и молят да се вземат предвид думите на адвокатите им.

СОФИЙСКИЯТ АПЕЛАТИВЕН СЪД, като съобрази изложените от страните доводи и сам служебно провери изцяло правилността на присъдата, намира за установено следното:

Жалбите на защитниците на подсъдимите Д. и К. са неоснователни.

I. По фактите

1. Досежно значимите за правилното решаване на делото обстоятелства – факта на извършване на деянията, авторството, мястото, механизма и конкретното своеобразие на обстоятелствата, при които са били извършени деянията – фактическата обстановка е изяснена от първоинстанционния съдебен състав в необходимия обем и пълнота. Тези факти са установени по категоричен начин, поради което въззивната инстанция ги приема за напълно доказани. Фактическите констатации на ОС Благоевград в тази насока са направени след анализ на събраните по делото доказателства и доказателствени средства:

- обясненията на подсъдимите Д. и К. от съдебното производство – л. 148 гръб – л. 150 от съдебното дело по НОХД № 100/2020 г. на ОС Благоевград;

- показанията на свидетелите: С. Я. – л. 66 – 69 от съдебното следствие и приобщените на основание чл. 281, ал. 4, вр. с ал. 1, т. 2, пр. 2 НПК показания от досъдебното производство – л. 80 – 81 от т. 1 на досъдебното производство; С. М. – л. 68 гръб – 70 от съдебното следствие; Я. Т. – л. 70 гръб – л. 71 от съдебното следствие;

- писмените доказателства и доказателствени средства, приобщени по реда на чл. 283 НПК – учредителен акт на дружеството „Ди Ен Си – Комерс“ ООД (т. 1, л. 11 – 13 от досъдебното производство); ревизионен доклад (т. 1, л. 15 – 33 от досъдебното производство); удостоверения от Агенция по вписванията (т. 1, л. 39 – 42 от досъдебното производство); дружествен договор (т. 1, л. 43 – 57 от досъдебното производство); писмо от НАП и приложения към него (т. 2, л. 7 – 160 от досъдебното производство); документи от ТД на НАП гр. София, офис Благоевград, част 2-ра (т. 3, л. 1 – 130 от досъдебното производство); справка за съдимост на подсъдимите Д. и К. (т. 4, л. 82 – 87 от досъдебното производство); декларации за семейно положение и имотно състояние на подсъдимите (т. 4, л. 97 и л. 107 от досъдебното производство)

- заключението, приобщено по реда на чл. 282 НПК, на назначената и изготвена по делото съдебно-счетоводно експертиза (т. 4, л. 25 – 34 от досъдебното производство).

САС споделя основните елементи от фактическата обстановка, възприета от решаващата инстанция, поради което не намери основания за нейното съществено изменение, а само внесе известни редакционни допълнения и корекции, които не се отразяват съществено на релевантните за случая факти. При изложението на фактите по делото апелативният съд съобрази и доказателствените материали, събрани в хода на въззивното съдебно следствие: **допълнителният разпит на вещото лице, извършило счетоводната експертиза А.Ч.** – л. 37 – 39 от съдебното дело по ВНОХД № 1383/2020 г. на САС.

2. Въз основа на така изброените доказателствени материали, надлежно приобщени от съдебните състави на ОС Благоевград и САС, са установени по несъмнен начин следните **факти:**

Подсъдимите А. К. и Д.Д. били съдружници, които съгласно дружествения договор заедно и поотделно управлявали и представлявали дружество с ограничена отговорност с наименования на фирмата „ДИ ЕН СИ-КОМЕРС“, с ЕИК 200437895, което било вписано в търговския регистър на Благоевградски окръжен съд на 23.10.2008 г. със седалище и адрес на управление: гр. Гоце Делчев, ул. „Гоце Делчев“ № 14.

След учредяването и регистрацията на дружеството в търговския регистър била направена обща данъчна регистрация по реда на ДОПК, считано от 23.10.2008 г. и специална регистрация по ЗДДС, считано от 11.11.2008 г, в ТД на НАП Благоевград

Основната дейност, която извършвал търговецът била осъществявана в обект кафе-аперитив „Фешън кафе“ в гр. Гоце Делчев.

Счетоводното обслужване на дружеството, както и оформянето на необходимите данъчни документи за представянето им пред данъчните органи, се извършвало от свидетелката С. Я., която била с висше икономическо образование, специалност счетоводство и контрол. Двата подсъдими ѝ предоставяли документите за водене на счетоводството всеки месец, като тя съответно им съобщавала колко пари дължат за осигуровки, за заплати и за данъци; давали ѝ данните за месечните продажби в кафенето като ѝ предоставяли отчитанията на дневните, респ. сумарно - месечните обороти, от касовия апарат. Я. попълвала годишните данъчни декларации и месечните справки-декларации за ДДС, въз основа на данните от воденото от нея двустранно организирано счетоводство. Изготвяните от свидетелката справки-декларации по ЗДДС и годишните декларации по ЗКПО били подавани от нея с електронен подпис на дружеството без да бъдат съгласувани преди това с управителите.

Със заповед за възлагане на ревизия № 1108820/25.7.2011 г., връчена на Д. на 27.7.2011 г. започнала данъчна ревизия на дружеството относно данъчни задължения, свързани с корпоративния данък за периода от 1.1.2009 г. до 31.12.2010 г. и данъчни задължения за данък върху добавената стойност. Ревизията приключила с ДРА № 011112130/10.1.2012 г., с

констатацията, че данъчната основа за облагане на „ДИ ЕН СИ Комерс“ ООД следва да се определи по особените правила на чл. 122 и сл. от ДОПК, защото са налице данни за укрити доходи, поради това, че е установено осчетоводяването на разходи, които няма как да бъдат платени от касата на дружеството, тъй като в тази каса не е имало такава наличност, като по документи не са установили чрез средства на собствениците да са плащани заплати.

Заключението на данъчните органи било, че с недеклариране на приходи общо 99 297.63 лв. (с включен ДДС) за 2009 г. и 25 157.48 лв. (с включен ДДС) за 2010 г., се е стигнало до занижаване на данъчната основа с тези суми и по този начин до намаляване на размера на данъчните задължения на дружеството. Определили с Акт за публично вземане (АПВ № 902374/24.4.2009 г.) неиздължени данъци за довносяне: 11 124.39 лв. за ДДС общо за 2009 г. и 2010 г. ; 3 303.77 лв. за корпоративен данък за 2009 г., както и връщане на 8 306.40 лв. - неправомерно възстановен ДДС за м.януари и февруари на 2009 г.

На 17.1.2012 г. двамата подсъдими продали дяловете си от задлъжнялото дружество на Ш. Х. Х. съгласно договор за продажба на дружествени дялове в „ДИ ЕН СИ Комерс“ ООД, нотариално заверен от нотариус А. Х. с регистрационен номер на заверката 233/2012 г. Продажбата на дяловете довела до преобразуване на дружеството с ограничена отговорност в еднолично със същата фирма, с едноличен собственик на капитала Ш. Х..

Основната търговска дейност на дружеството, регистрирано по ЗДДС, била продажби на дребно, регистрирани чрез касов апарат. Тази дейност изисквала да се съставя всеки месец отчет за извършените продажби. Направените приходи и извършените разходи в брой били осчетоводявани в дебит и кредит на счетоводна сметка „каса“, а тези по банков път – по разплащателната сметка. Всички приходи и разходи, независимо по какъв път са осъществени, следвало да се отразяват в „дневник за продажби“ (за приходите) и „дневник за покупки“ (за разходите, описани поотделно, данъчната основа и ДДС върху нея). Декларирането на данните за ДДС за всеки изминал месец било съгласно чл. 125 от ЗДДС, чрез подаване от името на дружеството пред ТД на НАП София-офис Благоевград на справка-декларация по ДДС, заедно с двата дневника. Информацията в нея била разпределена в раздели, като в раздел „А“ се отразявал общият размер на данъчните основи и начисленият върху него ДДС от извършените продажби през месеца, които били осчетоводени и отразени в дневника за продажби. Получените приходи от дружеството били с включен ДДС, платен от клиентите, който е дължим за внасяне. При извършените разходи за покупка на стоки, услуги и др. дружеството заплатило ДДС, който следвало да бъде приспаднал от дължимия данък върху приходите. Разликата представлявала ДДС за внасяне, или за възстановяване, в зависимост коя сума на данъчната основа и данък върху нея е по-голяма.

Съгласно заключението на счетоводната експертиза в подадените месечни справки-декларации по ДДС за 2009 г. и за 2010 г. за дружеството били декларирани по-малко приходи от продажби от реално получените, като по счетоводна сметка 501 „каса“ били

осчетоводени повече разходи в брой, отколкото осчетоводените приходи в брой – съответно за 2009 г. – не били отчетени общо 99 297 лв. (с включено ДДС) от приходи и за 2010 г. – не били отчетени общо 25 157.48 лв. (с включено ДДС) от приходи, така в справките - декларации по ДДС били декларирани данъчна основа и ДДС от дневник за покупки на големи стойности от тези по дневник за продажби, което определяло размера на укритата от дружеството, недекларирана пред НАП, печалба.

Счетоводните операции, които били взети на 31.12.2009 г. и 31.12.2010 г. за покриване недостига на приходи в касата на дружеството, са довели до неправилно определяне на данъчната основа от приходи за облагане с ДДС, която в някои месеци на 2009 г. и 2010 г. била декларирана в по-малък размер и дължимият за внасяне ДДС бил деклариран в по-малък размер. По същата причина бил деклариран ДДС за възстановяване в месеците януари, февруари, март, декември на 2009 г. и неправомерно бил възстановен ДДС за месеците януари и февруари 2009 г.

Въз основа на подадена на 11.2.2009 г. пред ТД на НАП-Благоевград справка- декларация по ЗДДС с вх. № 01001023126/11.2.2009 г. за данъчния период 1.1.2009 – 31.1.2009 г. от името на дружеството било декларирано ДДС за възстановяване в размер на 3 951.80 лв. Въз основа на подадена на 11.3.2009 г. пред ТД на НАП- Благоевград справка-декларация по ЗДДС с вх. № 01001029694/11.3.2009 г. за данъчния период 1.2.2009 – 28.2.2009 г. от името на дружеството било декларирано ДДС за възстановяване в размер на 4 354.60 лв. Поради неистината в двете справки- декларации за размера на начисления ДДС дружеството е получило от държавния бюджет неследваща се парична сума в общ размер 8 306.40 лв., представляваща неправомерно възстановен данък за месеците януари и февруари на 2009 г.

Освен че са получени неследващи се парични средства от възстановяване на ДДС, от дружеството не били платени данъчни задължения в общ размер на 11 124.39 лв. Тези задължения били натрупани през периода от 11.2.2009 г. до 13.1.2011 г., когато чрез неотчетени приходи в месечните справки-декларации от името на дружеството били декларирани неверни обстоятелства, в следната хронология:

1. В подадената на 11.2.2009 г. пред ТД на НАП-Благоевград от името на дружеството справка-декларация по ЗДДС с вх. № 01001023126/11.2.2009 г. за данъчния период 1.1.2009 – 31.1.2009 г. било посочено ДДС за внасяне в размер с 627.28 лв. по-малко, което било постигнато като не били осчетоводени приходи в размер на 22 895.38 лв. Тези неверни обстоятелства били отразени в дневника за продажби.
2. В подадената на 11.3.2009 г. пред ТД на НАП-Благоевград от името на дружеството справка-декларация по ЗДДС с вх. № 01001029694/11.3.2009 г. за данъчния период 1.2.2009 – 28.2.2009 г. било посочено ДДС за внасяне в размер с 968.10 лв. по-малко, като не били осчетоводени 26 613.52 лв. от приходи.
3. В подадената на 9.4.2009 г. пред ТД на НАП-Благоевград от името на дружеството

справка-декларация по ЗДДС с вх. № 01001035403/9.4.2009 г. за данъчния период 1.3.2009 – 31.3.2009 г. било посочено ДДС за внасяне в размер с 1 206,20 лв. по-малко, тъй като не били осчетоводени 14 115.92 лв. от приходи.

4. В подадената на 12.5.2009 г. пред ТД на НАП-Благоевград от името на дружеството справка-декларация по ЗДДС с вх. № 010010427211/12.5.2009 г. за данъчния период 1.4.2009 – 30.4.2009 г. било посочено ДДС за внасяне в размер с 884.91 лв. Намаляването на данъчно задължение било постигнато като не са осчетоводени 8 406.40 лв. от приходи.

5. В подадената на 12.8.2009 г. пред ТД на НАП-Благоевград от името на дружеството справка-декларация по ЗДДС с вх. № 01001063775/12.8.2009 г. за данъчния период 1.7.2009 – 31.7.2009 г. било посочено ДДС за внасяне в размер с 1 123.96 лв. по-малко, като не били осчетоводени 5 619.82 лв. от приходи.

6. В подадената на 11.11.2009 г. пред ТД на НАП-Благоевград от името на дружеството справка-декларация по ЗДДС с вх. № 01001083410/11.11.2009 г. за данъчния период 1.10.2009 – 31.10.2009 г. било посочено ДДС за внасяне в размер със 164.29 лв. по-малко, като не са осчетоводени 821.43 лв. от приходи.

7. В подадената на 14.12.2009 г. пред ТД на НАП-Благоевград от името на дружеството справка-декларация по ЗДДС с вх. № 01001094658/14.12.2009 г. за данъчния период 1.11.2009 – 31.11.2009 г. било посочено ДДС за внасяне в размер с 796.83 лв. по-малко, като не са осчетоводени 4 275.56 лв. от приходи.

8. В подадената на 9.2.2010 г. пред ТД на НАП-Благоевград от името на дружеството справка-декларация по ЗДДС с вх. № 01001103231/9.2.2010 г. за данъчния период 1.1.2010 – 31.1.2010 г. било посочено ДДС за внасяне в размер с 944.15 лв. по-малко, като не са осчетоводени 4 720.75 лв. от приходи.

9. В подадената на 11.4.2010 г. пред ТД на НАП-Благоевград от името на дружеството справка-декларация по ЗДДС с вх. № 01001117824/11.4.2010 г. за данъчния период 1.3.2010 – 31.3.2010 г. било посочено ДДС за внасяне в размер с 622.69 лв. по-малко, като не са осчетоводени 3 113.47 лв. от приходи.

10. В подадената на 9.6.2010 г. пред ТД на НАП-Благоевград от името на дружеството справка-декларация по ЗДДС с вх. № 01001132898/9.6.2010 г. за данъчния период 1.5.2010 – 31.5.2010 г. било посочено ДДС за внасяне в размер с 582.21 лв. по-малко като не са осчетоводени 2 911.04 лв. приходи.

11. В подадената на 10.7.2010 г. пред ТД на НАП-Благоевград от името на дружеството справка-декларация по ЗДДС с вх. № 01001140640/10.7.2010 г. за данъчния период 1.6.2010 – 30.6.2010 г. било посочено ДДС за внасяне в размер с 1 165.61 лв. по-малко, като не са осчетоводени 5 828.04 лв. приходи.

12. В подадената на 10.9.2010 г. пред ТД на НАП-Благоевград от името на дружеството справка-декларация по ЗДДС с вх. № 01001155794/10.9.2010 г. за данъчния период 1.8.2010 – 31.8.2010 г. било посочено ДДС за внасяне в размер с 68.17 лв. по-малко, като не са осчетоводени 340.85 лв. приходи.

13. В подадената на 12.11.2010 г. пред ТД на НАП-Благоевград от името на дружеството справка-декларация по ЗДДС с вх. № 01001174511/12.11.2010 г. за данъчния период 1.10.2010 – 31.10.2010 г. било посочено ДДС за внасяне в размер с 222.00 лв. по-малко, като не са осчетоводени 1110.02 лв. приходи.

14. В подадената на 11.12.2010 г. пред ТД на НАП-Благоевград от името на дружеството справка-декларация по ЗДДС с вх. № 01001180341/11.12.2010 г. за данъчния период 1.11.2010 – 30.11.2010 г. било посочено ДДС за внасяне в размер с 410.97 лв. по-малко, като не са осчетоводени 2 054.87 лв. от приходи.

15. В подадената на 13.1.2011 г. пред ТД на НАП-Благоевград от името на дружеството справка-декларация по ЗДДС с вх. № 01001190505/13.1.2011 г. за данъчния период 1.12.2010 – 31.12.2010 г. е било посочено ДДС за внасяне в размер с 177.11 лв. по-малко, като не са осчетоводени 885.53 лв. приходи.

Констатираните неосчетоводени приходи наложили корекции на декларирания финансов резултат и корпоративен данък върху него за 2009 г., като декларираният финансов резултат, дължимият, внесеният и невнесеният корпоративен данък по ЗКПО за тази година следвало да бъде:

В годишната данъчна декларация по чл. 92 ЗКПО с вх. 5822420/27.3.2010 г. за финансовата 2009 г. от името на дружеството били декларирани следните финансови резултати: общо приходи - 131 902.87 лв. без ДДС; общо разходи - 181 613.20 лв. без ДДС, поради това загуба - 49 710.33 лв. без ДДС. За 2009 г. от дружеството не били отчетени приходи в размер на 82 748.03 лв. без ДДС, а след извършване на дължимата корекция на декларираните данни в годишната данъчна декларация, добавяйки тези недеklarирани приходи в годишния отчет за приходи и разходи се получава следното съотношение: общо приходи - 214 650.9 лв. без ДДС; общо разходи - 181 613.20 лв. без ДДС и поради това печалба - 33 037.7 лв. без ДДС, за която се дължи данък по ЗКПО в размер на 3 303.77 лв.

Механизмът на осуетяване установяването на правилния (законосъобразен) размер на данъчните задължения на дружеството по ЗДДС и ЗКПО се свеждал до неотчитането на приходи от продажби през 2009 и 2010 год., чрез фискалния апарат – посочени в 15-те пункта по-горе, както и в невярното водене на счетоводната отчетност на дружеството. Счетоводната отчетност в дружеството била водена в нарушение на принципите за записване на стопанските операции в хронологичен ред, за текущо начисляване, за документална обосновааност, и на този за съответствие на приходите и разходите, тъй като взетите счетоводни операции на 31.12.2009 г. и 31.12.2010 г., отразени в разпечатката на

сметка каса, били преднамерено създадени, не били документално обосновани, а създадени с цел изменение на салдата на три сметки на годишна база.

Подсъдимият А. К. не е осъждан. Подсъдимият Д.Д. не е осъждан към датата на инкриминираните деяния, осъждан е впоследствие с присъда №5059/16.12.2013 г. по н.о.х.д. № 451/2012 г. на Окръжен съд - Благоевград, влязла в законна сила от 5.7.2016 г., за престъпление по чл. 242, ал. 2 пр. 1 вр. ал. 1 вр. чл. 20, ал. 4 НК, за което му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от 2 години, което е изтърпяно на 7.9.2017 г.

В хода на първоинстанционното разглеждане на делото фактическата обстановка е обстойно изяснена във възможната ѝ пълнота, като съдът е изследвал всички въпроси, които имат значение за правилното му решаване. Фактическите констатации на ОС Благоевград са направени след цялостен анализ на всички събрани по делото доказателствени материали. Решаващият съд е дал законосъобразна и логически вярна оценка на отделните доказателства и доказателствени средства. В мотивите на проверявания съдебен акт са изложени съображения за пълното възприемане на показанията на част от разпитаните по делото свидетели – М. и Т., като е направен извод за тяхната еднопосочност и безпротиворечивост; като изцяло достоверни са оценени писмените доказателства и доказателствени средства по делото, тъй като те потвърждавали верността на свидетелските показания на данъчните служители и пълно разкривали хронологията на счетоводното и данъчно отчитане на дружеството; приети са за мотивирани и обосновани изводите на вещото лице в приобщената по делото счетоводна експертиза; изложени са съображения защо не са възприети част от обясненията на подсъдимите и част от показанията на свидетелката Я., в които те излагат своята версия за начина на отчитане на приходите в касата на дружеството и неговата документална обосновааност.

Проследявайки възраженията на подсъдимите и на техните защитници, отразени в жалбите, както и в защитните им речи в хода на съдебните прения пред въззивния съд, се установява, че те оспорват основно приетото от първия съд фактическо положение за това, че за инкриминираните месеци на 2009 г. и 2010 г. не са отчитани в касата на дружеството посочените за всеки месец приходи, както и за липсата на първични счетоводни документи и съответно за липсата на фактическо внасяне в касата на дружеството от подсъдимите на сумите от 99 297 лева на 31.12.2009 г. и на сумата от 25 157.48 лева на 31.12.2010 г. Оспорените от защитата и подсъдимите фактически положения са поставени в основата на правните изводи на окръжния съд за обективната съставомерност на деянията по чл. 255, ал. 1 НК и чл. 256, ал. 1 НК.

При осъществения от САС собствен анализ на доказателствената съвкупност, надлежно приобщена по делото, намира за установено следното:

Основните елементи, включени в релевантната фактология, имащи значение за правилното установяване на съществените въпроси по делото са: начинът на водене на счетоводното отчитане в дружеството и ролята на подсъдимите в този процес; наличието на неотчетени с

касовия апарат приходи в касата на дружеството за инкриминираните месеци на 2009 г. и 2010 г.; липсата на първични счетоводни документи и фактическото неизвършване на счетоводните операции по сметка дебит 501/кредит 499 и дебит 501/кредит 401 на 31.12.2009 г. и 31.12.2010 г. Правилното установяване на посочените факти има решаващо значение за законосъобразното определяне на дължимите за 2009 г. и 2010 г. от дружеството данъчни задължения по ЗДДС и ЗКПО.

Съставът на въззивния съд ще изложи мотиви по така определените фактически и доказателствени въпроси, разглеждайки отделните възражения, формулирани в жалбите на защитниците на двамата подсъдими.

II. По възраженията в жалбите на защитниците

1. По възражението на защитата за допуснато съществено нарушение на процесуалните правила при водене на първоинстанционното производство и постановяване на присъдата

Защитникът на подсъдимия К. сочи, че при описание на деянията по пунктове 1-15, включени в продължаваното престъпление, съдът е подходил по различен начин, като в част от тях е посочил, че справка-декларация е „подадена от него“, с което е създадено двусмислие и неяснота кой от двамата подсъдими е извършил деянието, а с това е нарушено правото им на защита.

По същество се твърди недостатък на обвинителния акт, който е пренесен от съда в постановената присъда, доколкото словесната формулировка на част от обвинението е противоречива и неясна. При запознаване със словесното съдържание на обстоятелствената и заключителната част на обвинителния акт и диспозитива на присъдата, САС установи, че действително по първото обвинение срещу двамата подсъдими – по чл. 255, ал. 1, т. 2, 5, 6 НК, касаещо избягване установяване и плащане на ДДС, в пунктове 5-15 е записано „в подадено от него справка-декларация по ЗДДС“. Същевременно обвинението за това продължавано престъпление е формулирано общо и за двамата подсъдими, което в случая е оправдано, доколкото става въпрос за деяния, извършени в съучастие при форма на съизвършителство. Въззивният съдебен състав счита, че така формулирано обвинението, макар и да страда от словесна неточност, позволява по несъмнен начин да се идентифицират обективните и субективните елементи от състава на престъплението. Освен това, тъй като в случая обвинението е за продължавано престъпление, то при формулиране на неговия общ диспозитив, както в обвинителния акт, така и в присъдата, недвусмислено се установява, че двамата подсъдими са обвинени за това да са извършили деянието в съучастие при форма на съизвършителство, както и че подадените в ТД на НАП София, офис Благоевград, справки-

декларации по ЗДДС са депозирани от името на дружеството, а не лично или опосредено от някой от двамата подсъдими. В този смисъл механизмът на извършване на деянията, включени в състава на сложното-двуактно престъпление по чл. 255, ал. 1, т. 2, 5, 6 НК, е описан последователно в обвинителния акт и по този въпрос не се наблюдават противоречия или неясноти, които да са довели до затруднения за подсъдимите да разберат фактическата и юридическата страна на обвинението, съответно да реализират пълноценно правото си на защита.

Същественото в случая е, че според задължителната съдебна практика (ТР № 2/2002 г. на ОСНК на ВКС, т. 4.2.), когато се преценява съдържанието на обстоятелствената и заключителната част на обвинителния акт трябва да се подхожда в светлината на въпроса дали установените непълноти се отнасят до съставомерните признаци на деянието и участието на обвиняемия в него. Очевидно разглежданата хипотеза не може да се класифицира като съществена непълнота в обвинителния акт, а като словесна неточност, която е преодолима чрез цялостния прочит на акта на прокурора, залегнала впоследствие в диспозитива и мотивите на присъдата.

Поради изложеното САС приема за неоснователно възражението на защитника на подсъдимия К. за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила в хода на първоинстанционното разглеждане на делото.

2. Относно възражението на защитата за недоказаност на авторството на деянията

Първото основно възражение на защитата и на двамата подсъдими се отнася до обстойно поддържаното и пред първата инстанция твърдение, че авторството на деянията не е установено по несъмнен начин от надлежно приобщените към делото доказателствени материали. Настоящият състав на апелативния съд, подобно на състава на окръжния съд, счита, че комплексната оценка на доказателствата установява въпросите по чл. 301, ал. 1, т. 1 НПК по начина изискуем по чл. 303, ал. 2 НПК.

Изводи за авторството на деянията могат да се правят при съвместния анализ на показанията на свидетелките С. Я., С. М., Я. Т., писмените доказателства – съответните документи, подавани в данъчните органи, заключението на счетоводната експертиза и частично от обясненията на подсъдимите, дадени пред първоинстанционния съд.

В подкрепа на твърденията си за липса на авторство за извършените деяния, защитниците поддържат, че счетоводното отчитане на дружеството „ДИ ЕН СИ Комерс“ ООД било извършвано от счетоводителката С. Я. – тя съставяла и подавала от името на дружеството в данъчната служба изискуемите от данъчните закони декларации – справките-декларации по чл. 125, ал. 1 ЗДДС и годишната данъчна декларация по чл. 92 ЗКПО и доколкото разполагала с необходимите специални знания в областта на счетоводството, тя е подвела

дватама подсъдими, които изцяло ѝ се доверели.

Този довод на защитата е неоснователен, тъй като се опровергава от доказателствата, надлежно събрани по делото. Съществено значение за този извод имат показанията на свидетелката С. Я. от съдебното следствие и тези от досъдебното производство, законосъобразно прочетени по реда на чл. 281, ал. 4, вр. с ал. 1, т. 2, пр. 2 НПК. Тя несъмнено установява, че счетоводството на дружеството е водено от нея изцяло на основата на предоставяните ѝ от двамата управители първични счетоводни документи или от документите, които тя взимала от търговския обект, стопанисван от дружеството – кафе-аперитив „Фешън кафе“ в гр. Гоце Делчев; че попълването от нея справки-декларации и годишни данъчни декларации е извършвано от нея на база на данните, които са ѝ предоставяли подсъдимите (л. 66 гръб от съдебното дело по н.о.х.д. № 100/2020 г. на ОС Благоевград); че тя е била регистратор на предоставените ѝ счетоводни документи; че е казвала на управителите, че се харчат повече пари отколкото се получават, но решенията се вземали от тях. Казаното от свидетелката Я. относно начина на водене на счетоводната отчетност се потвърждава и от обясненията на подсъдимите, дадени от тях пред първоинстанционния съд – подсъдимият К. установява в синхрон с казаното от Я., че двамата са контактували по повод на счетоводното обслужване на дружеството; че периодично – седмично или месечно подсъдимият е предоставял на свидетелката счетоводни документи, както и че е бил информиран от нея за дължимите от дружеството данъчни задължения и други публични вземания (л. 149 от съдебното дело); подсъдимият Д. също потвърждава, че са предоставяла на счетоводството всички дневни и месечни обороти, които са минали през касов апарат (л. 150 от съдебното дело).

За начина на водене на счетоводството и за съответствието на счетоводните документи и инкриминираните справки-декларации сведения се съдържат и в показанията на свидетелката С. М., която е била главен инспектор по приходите в НАП София и в това си качество е била част от екипа, извършил данъчна ревизия на дружество. Свидетелката установява, че при извършване на ревизията са прегледали първичните счетоводни документи, които се намирали в счетоводна къща в гр. Гоце Делчев; че данъчните декларации са изготвяни вероятно от счетоводителя, което е ставало по пълномощие от управителите и по електронен път; че е имало съответствие между първичните счетоводни документи и декларираните разходи на дружеството, а несъответствията са били в частта за приходите, доколкото част от тях не са декларирани и за тях не са намерени съответните първични документи – касови бонове от касовия апарат на търговския обект, стопанисван от дружеството – л. 68 от съдебното дело.

Описаните свидетелски показания и кореспондиращите им писмени доказателства – приложените в том 2 и т. 3 от досъдебното производство справки-декларации по чл. 125, ал. 1 ЗДДС и приложените дневници за покупките и продажбите, инкриминирани в пункт 1-15 от обвинението по чл. 255, ал. 1 НК – водят до несъмненото установяване на факта, че счетоводното отчитане в дружеството „ДИ ЕН СИ Комерс“ ООД се е водило от С. Я., която

притежавала необходимите за това специални знания; че попълваните от нея данъчни декларации по ЗДДС и ЗКПО са съдържали информация, която съответствала на предоставяните ѝ от подсъдимите първични счетоводни документи, както и че данъчните декларации са подавани от свидетелката по електронен път и по упълномощаване от двамата подсъдими.

Подробно обсъдените и цитирани по-горе доказателствени материали не съдържат противоречия относно факта на начина на воденето на счетоводството на дружеството и участието на свидетелката Я. и подсъдимите. В този смисъл съдът обосновава и в съответствие с точния им смисъл е възприел за достоверни посочените доказателства и доказателствени средства, като законосъобразно е приел за установено, че данните за ежемесечните покупки и продажби в обекта на дружеството са били известни на подсъдимите, доколкото те са предоставяли съответните първични счетоводни документи на свидетелката Я., която е била само формалния съставител на данъчните декларации; че двамата управители във всеки един момент са имали знание за финансовото и счетоводно състояние на управляваното от тях дружество. Доколкото инкриминираните справки-декларации по ЗДДС и годишна данъчна декларация по ЗКПО са били подадени от свидетелката по упълномощаване от управителите на дружеството, а съдържанието им е съответствало на предоставени от тях счетоводни документи, то счетоводителката не е действала по свое самостоятелно решение, а по указание и изрично възлагане за водене на счетоводството от двамата подсъдими.

В този смисъл подсъдимите са извършители на деянията, доколкото попълваните и подавани от Я. данъчни декларации по ЗДДС и ЗКПО са производни удостоверителни данъчни документи, както правилно е приел и първоинстанционният съд. В тези документи се съдържа обобщена информация от счетоводните записвания, а те се основават на първичните счетоводни документи, за които отговорността е изцяло на подсъдимите. Поради това подсъдимите не са посредствени извършители на отделните деяния, включени в състава на продължаваното данъчно престъпление (каквото обвинения няма), а възражението им, че счетоводителката Я. е действала без тяхно знание и указания, е неоснователно. Освен че са извършители на деянията, двамата подсъдими са и съучастници, доколкото от доказателствата, обсъдени по-горе, се установява, че те и двата са давали на Я. счетоводните документи, и двамата са били информирани от нея финансовото състояние на дружеството, и двамата са се съгласявали с начина на водене на счетоводното отчитане и декларирането му пред компетентните данъчни органи.

3. За обективната и субективна съставомерност на деянията:

Срещу подсъдимите Д. и К. са възведени две обвинения – по чл. 255, ал. 1, т. 2, 5, 6, вр с чл. 20, ал. 1 и чл. 26, ал. 1 НК и по чл. 256, ал. 1, вр. с чл. 26, ал. 1 НК.

3. 1. По обвинението по чл. 255, ал. 1, т. 2, 5,6, вр с чл. 20, ал. 2, вр с чл. 26, ал. 1 НК

Предвидените в закона форми на изпълнителното деяние на основния състав на данъчното престъпление представляват форми на усложнена престъпна дейност. Съставите на чл. 255, ал. 1 НК регламентират различни форми на двуактно престъпление, в което първият акт е общ – избягване установяването или плащането на данъчни задължения в големи размери, а вторият акт на изпълнителното деяние е изчерпателно предвиден в т. 1 до 7 на законовия текст. Съставите, формулирани в ал. 1 на чл. 255 НК могат да бъдат характеризирани като типични двуактни (в които и двата акта на сложното изпълнително деяние не са престъпни сами по себе си – т. 1, т. 3, т. 5 и т. 7) или нетипични двуактни (в които едни от двата акта на изпълнителното деяние е престъпен – тези по т. 2, т. 4, т. 6). Характерно за всички видове състави на общото данъчно престъпление по чл. 255, ал. 1 НК е, че правно регламентираното задължение за извършване на определени действия (подаване на данъчна декларация, при това с вярно съдържание) или правната забрана за извършване на такива действия (унищожаване, укриване на счетоводни документи, водене на счетоводството в нарушение на изискванията на счетоводното законодателство и др.), са дадени не в наказателния закон, а в отделните данъчни закони и в общия Закон за счетоводството.

В конкретния случай, според възведеното срещу двамата подсъдими обвинение, в отделните 16 случая, подробно описани в изложението по фактите, те са извършили следните деяния, довели до избягване установяването и плащането на данъчни задължения по ЗДДС в общ размер на 11 124.39 лева и до избягване на установяването и плащането на данъчно задължение по ЗКПО в размер на 3 303.77 лева:

3.1.1. Двамата подсъдими са допуснали осъществяването на счетоводството на дружеството в нарушение на изискванията по чл. 2, чл. 4, ал. 1, т. 1, т. 4 и чл. 4, ал. 3 от Закона за счетоводството (отм. – в редакция към момента на извършване на деянията – ДВ, бр. 108 от 29.12.2006 г.) за записване на стопанските операции в хронологичен ред; за текущо начисляване на приходите и разходите; за съпоставимост на приходите и разходите и за документалната обосновааност на счетоводните стопански операции.

Както се прие в раздел II, т. 2 от настоящото решение, показанията на свидетелската С. Я. и обясненията на подсъдимите Д. и К. безпротиворечиво установяват, че счетоводното отчитане е извършвано от свидетелката, която е притежавала квалификация и знания за тази дейност. Същевременно фактическото водене на счетоводната отчетност се е основавало изцяло на предоставяните от двамата подсъдими на счетоводителката първични счетоводни документи. Тези документи Я. описвала в дневниците за покупки и продажби, съответно в справките-декларации по чл. 125 ал. 1 ЗДДС. В този смисъл нарушенията на счетоводното законодателство, допуснати при неговото осъществяване, са резултат от поведението на

подсъдимите, изразяващо в предоставянето на съответните първични счетоводни документи, към които стриктно се е придържала свидетелката.

Фактическите изводи за това, че счетоводната отчетност в дружеството е осъществявана в нарушение на счетоводното законодателство се основават на: показанията на свидетелите М. и Т. – данъчните служители, които фактически за извършили данъчната ревизия и поради това проверили първичните счетоводни документи, намиращо се в дружеството „ДИ ЕН СИ Комерс“ ООД, както и на заключението на счетоводната експертиза, което се основава на изследване на доказателствата, приобщени в рамките на досъдебното производство.

Възражението на защитата, че заключението на счетоводната експертиза не следва да се възприема за компетентно и професионално изготвено, защото вещото лице не е разполагало и, съответно не е изследвало първичните счетоводни документи, САС приема за неоснователно, защото на първо място, към момента на назначаване и изготвяне на заключението дружествените дялове са били продадени от подсъдимите и те са предали на новия собственик цялата документация, а на второ място, от показанията на свидетелите, извършили ревизията и имащи преки наблюдения върху първичната счетоводна документация – не са налице несъответствия между счетоводните документи и вписванията в дневниците за покупки и продажби, съответно в справките-декларации. Същественият проблем по делото, е че за част от продажбите за 7 от месеците на 2009 г. и 8 от месеците на 2010 г. не са отчетени приходи, съответно не са съставени първични счетоводни документи, които да залегнат в съответните вторични счетоводни и данъчни документи. В този смисъл САС приема, че заключението на вещото лице от счетоводната експертиза, е изготвено при изследване на наличните доказателства по делото, при използване на съответните специални знания в областта на счетоводството и контрола, поради което изводите му са обосновани, компетентни и следва да се имат предвид при изясняване на релевантната по делото фактология. Този извод на апелативния съд не се промени и след проведения допълнителен разпит на вещото лице Ч. в хода на въззивното съдебно следствие.

От значение за извода на вещото лице, че счетоводството в дружеството е осъществявано в нарушение на счетоводното законодателство, са данните отразени в дневниците за покупки и продажби, надлежно приобщени в том 2 от досъдебното производство. От тези документи следва, че за месеците януари – април, юли и октомври-ноември 2009 г., съответно януари, март, май, юни, август, октомври – декември 2010 г., са осчетоводени разходи в брой на стойност по-голяма от осчетоводените приходи в брой:

В седем от дванадесетте месеца на 2009 г. и в осем от дванадесетте месеца на 2010 г. в дружеството са осчетоводени повече разходи в брой, отколкото са осчетоводени получените приходи в брой. Това означава, че дружеството е разполагало с парични средства, доколкото е извършвало разходи и е плащало за тях в брой, но тези парични средства/приходи не се отчетени с фискален бон, не са осчетоводени, за тях не е начислен ДДС и поради това те не формират правилно декларираният ДДС за внасяне или възстановяване. От друга страна неосчетоводените приходи в счетоводната отчетност не участват при формиране на общите

приходи в годишния Отчет за приходите и разходите, както и в получения финансов резултат (печалба или загуба) за облагане с корпоративен данък.

Централният въпрос, който подлежи на разрешаване по делото е как и с какви доказателства се установява положителният факт, че дружеството, съответно подсъдимите, като негови представители и управители, не е отчитало приходи от продажби за посочените 7 месеца от 2009 г., респективно 8 месеца от 2010 г. За този факт не са налице пряко/преки доказателства, но непрекъсваема поредица/верига от косвени факти води до несъмнената негова установеност. В тази връзка значение имат:

- установено е от заключението на счетоводната експертиза, съответно от дневниците за покупки и продажбите на дружеството, че за част от месеците на 2009 и 2010 г. разходите значително са надвишавали приходите;
- същевременно обаче, независимо от липсата на счетоводни документи за приходи в касата, разходи за закупуване на стоки и материали са извършвани и за тях е плащано в брой от касата на дружеството;
- от друга страна, в подкрепа на извода, че в касата на дружеството е имало парични средства от неотчетени приходи за посочените периоди, е и обстоятелството, че на 31.12.2009 и 31.12.2010 г. без наличието на първични счетоводни документи са извършени фиктивни счетоводни операции, като е увеличен прихода по сметка 501/каса със сумата от 99 297 (с ДДС) лева за 2009 г. и 25 157.48 (с ДДС) лева за 2010 г.;
- за тези счетоводни операции не са представени и не са открити първични счетоводни документи. Този факт се установява несъмнено от показанията на свидетелите М. и Т., които лично са извършвали данъчна проверка в счетоводството на дружеството. В този смисъл твърденията на свидетелката Я. и подсъдимите за това, че такива документи били съставени, основателно е прието от окръжния съд за недостоверно и нелогично;
- недостоверно е и твърдението на подсъдимите, че внасяли в касата на дружеството собствени средства, които били употребявани за плащане на трудовите възнаграждения на работниците и служителите в управлявания от тях търговски обект. Не съществува счетоводна документация, която да доказва казаното от подсъдимите, но по-същественото е, че те дори не излагат и твърдения за произхода на внасяните, според тях, парични суми в касата на дружеството, доколкото в случая става въпрос за немалки по размер парични средства, а доколкото и двамата не твърдят, те не са имали за този период друг източник на доходи;
- основният и единствен предмет на дейност на дружеството е предполагал приходите да се формират от продажби на стоки на дребно на физически лица (кафе-аперитив) чрез фискално устройство и в този смисъл приходи от друга дейност не са установени, дори не се и твърдят;

- освен липсата на първични документи за счетоводните операции, взети на 31.12.2009 г. и 31.12.2010 г., няма данни и за получени кредитни известия от страна на доставчици, тези операции не са отразени в месечните оборотни ведомости за предходните месеци.

- в този смисъл единствената възможна цел за извършването на обсъжданите счетоводни операции на 31.12.2009 г. и 31.12.2010 г. е да се „покрие“ фиктивно недостига на приходи по сметка 501/каса, като по този начин се прикрият неотчетените в касата на дружеството приходи от продажби за съответните месеци на 2009 и 2010 г.

Поради изложеното, неоснователно е възражението на защитата, че изводът за неотчитане на приходи за 2009 и 2010 г., почивал на предположение, а не е несъмнено установен факт. Описаните по-горе несъмнено установени фактически положения, разгледани в тяхната съвкупност и последователност, водят до единствено възможния извод, че за посочените месеци през 2009 и 2010 г. в дружеството не се отчетени от касовия апарат приходи, в размер недостига в касата на дружеството, който е 99 297 лена за 2009 г.(или 82 748.03 лева без ДДС) и 25 157.48 лева за 2010 г. (или 20 954.57 лева без ДДС).

Неоснователно е възражението на защитниците, че доказателство за нарушенията на счетоводното отчитане се съдържат единствено в ревизионния доклад № 1112130/5.12.2011 г., съставен от екип от ревизори – свидетелите М. и Т.. САС съображава приетото в ТР № 1/7.5.2009 г. на ВКС по тълк.д. № 1/2009 г. на ОСНК, че е налице автономност и независимост на административното и наказателното производства в областта на данъчните правоотношения. Същевременно, въззивният съдебен състав се основава и на разпоредбата на чл. 127, ал. 1 НПК, според която ревизионните актове, с които са установени данъчни задължения и приложените към тях ревизионни доклади имат характера на писмени доказателствени средства. Това доказателствено средство обаче е непълноценно, защото съгласно чл. 127, ал. 2 НПК обвинението и присъдата не могат да се основават само на данните от ревизионните актове и приложените към тях документи.

Според подробно изложените по-горе съображения, обстоятелствата в ревизионния доклад намират пълно потвърждения в показанията на свидетелите М. и Т. (за които няма забрана за свидетелстване по чл. 118, ал. 1 НПК, доколкото не са участвали в наказателното производство в друго процесуално качество и не са извършвали действия по разследването или съдебни следствени действия), както и в заключението на вещото лице, изготвило счетоводната експертиза, в писмените доказателства – справките-декларации, дневниците за покупки и продажби, приложени по делото.

При така анализиранияте доказателствени материали САС се съгласява с приетото от първата инстанция, че подсъдимите са допуснали осъществяване на счетоводството в дружеството в нарушение на изискванията на счетоводното законодателство – за записване на стопанските операции в хронологичен ред; за текущо начисляване на приходите и разходите; за съпоставимост на приходите и разходите и за документалната обосновааност на счетоводните

стопански операции – изисквания по чл. 2, чл. 4, ал. 1, т. 1, т. 4 и чл. 4, ал. 3 от Закона за счетоводството (отм. – в редакция към момента на извършване на деянията – ДВ, бр. 108 от 29.12.2006 г.).

3.1.2. В резултат на нарушенията при водене на счетоводството на дружеството се е достигнало и до осъществяване от подсъдимите на следващите две действия от сложното двуактно данъчно престъпление – доказателствата по делото установяват, че в справките-декларации по чл. 125, ал.1 ЗДДС подсъдимите са **потвърдили неистина** относно данъчната основа с неотчетените за всеки един от месечните периоди за 2009 и 2010 г. (посочени подробно по-горе в частта за фактите) приходи, съответно подсъдимите са **използвали документи с невярно съдържание** – дневниците за продажби, в които не били вписани извършените, но неотчетени на касовия апарат приходи за всеки от месеците на двете години, посочени по-горе.

3.1.3. Налице са и обективните признаци на деянието по пункт 16 от присъдата, представляващо избягване установяването и плащането на корпоративен данък за 2009 г. от дружеството, управлявано от подсъдимите.

С данък по ЗКПО се облага получената печалба за годината. Печалбата е резултатна величина, получена като разликата между всички осчетоводени приходи и всички осчетоводени разходи. От писмените доказателства и заключението на счетоводната експертиза се установява, че в годишната данъчна декларация по ЗКПО за 2009 г. дружеството е декларирало общо приходи от 131 902.87 лева, общо разходи за 181 613.20 лева и загуба в размер на 49 710.33 лева. Както се установи в този пункт по-нагоре, за 2009 г. дружеството не е отчетело приходи в размер на 82 748.03 лева без ДДС, вследствие на което след корекция с неотчетените приходи, коригираният данъчен финансов резултат на дружеството следва да бъде печалба в размер на 33 037.70 лева, за което се дължи данък по ЗКПО в размер на 3 303.77 лева, който не е внесен от задълженото лице.

От обективна страна е установено, че подсъдимите, като управители на дружеството са избегнали установяването и плащането на данък по ЗКПО в размер на 3 303.77 лева, като са допуснали осъществяване на счетоводството на дружеството в нарушение на изискванията на счетоводното законодателство (нарушение на изискванията за документална обосновааност на осчетоводените стопански операции според чл. 4, ал. 3 от Закона за счетоводството, като са затаили истина в Годишна данъчна декларация по чл. 92 от ЗКПО с вх. 5822420/27.3.2010 г за финансовата 2009 г. – не са увеличили счетоводния финансов резултат до печалба от 33 037.70 лв. и избегнали плащането на данъчно задължение в размер на 3 303.77 лв.

Фактите по тази част от обвинението са пряко свързани с обстоятелствата по пунктове 1 -15, доколкото укритите и неотчетени приходи в касата на дружеството, подробно обсъдени по-горе, са довели и до невярно посочване на годишния финансов резултат в годишната данъчна декларация по ЗКПО, а оттам и до избягване установяването и плащането на дължимия корпоративен данък.

3.1.4. Деянието по чл. 255, ал. 1, т. 2, т. 5 и т. 6 НК, вр с чл. 20, ал. 2 и чл. 26, ал. 1 НК е съставомерно и от субективна страна, тъй като в интелектуалния аспект на умисъла на подсъдимите е било включено знанието за всички елементи от състава на престъплението. Тя са съзнавали общественотоопасния характер на деянията и тяхната запретеност, като са били наясно, че допускат извършването на счетоводството на дружеството в нарушение на счетоводното законодателства, че потвърждават неистина в подадените справки-декларации по чл. 125, ал. 1 ЗДДС и декларация по чл. 92 ЗКПО, че ползват документи с невярно съдържание – инкриминираните дневници за продажби, в които невярно са декларирали приходите на дружеството. От волева страна са искали настъпването именно на тези противообществени последици, които се изчерпват в избягване плащането на ДДС общо в размер на 11 124.39 лв и корпоративен данък в размер на 3 303.77 лв.

3.2. По обвинението по чл. 256, ал. 1, вр. с чл. 20, ал. 2 НК.

Както се установява от заключението на счетоводната експертиза и писмените доказателства по делото, за месеците януари 2009 и февруари 2009 г. дружеството неправомерно е декларирало ДДС за възстановяване в общ размер на 8 306.40 лева (съответно 3951.80 лева за месец януари и 4354.60 лева за месец февруари), който е възстановен от НАП. След извършване на корекция вследствие на установените и посочени подробно в пункт 5.1. неотчетени приходи за тези месеци, дружеството следва да внесе дължим ДДС, а не да му бъде възстановяван.

В случая за обективната съставомерност на деянието по чл. 256, ал. 1 НК е установено, че дружеството, управлявано от подсъдимите е получило неследващ се ДДС за възстановяване от държавния бюджет в големи размери – 8 306.40 лева, като подсъдимите за използвали документи с невярно съдържание – справка-декларация по ЗДДС с вх. № 01001023126 /11.2.2009 г. за данъчния период 1.1.2009 – 31.1.2009 г, в която са декларирали ДДС за възстановяване на дружеството в размер на 3 951.80 лева и справка-декларация по ЗДДС с вх. № 01001029694/11.3.2009 г. за данъчния период 1.2.2009 – 28.2.2009 г., подадени пред ТД на НАП Благоевград, в която са декларирали ДДС за възстановяване на дружеството в размер на 4 354.60 лева.

Деянието е съставомерно и от субективна страна, тъй като в интелектуалния аспект на

умисъла на подсъдимите е било включено знанието за всички елементи от състава на престъплението. Тя са съзнавали общественотоопасния характер на деянията и тяхната запретеност, като са били наясно, че ползват документи с невярно съдържание – инкриминираните справки-декларации по ЗДДС, в които невярно са декларирали ДДС за възстановяване. От волева страна са искали настъпването именно на тези противообществени последици, които, с оглед резултатния характер на престъплението, се изчерпват с получаването от управляваното от тях дружество „ДИ ЕН СИ – комерс“ ООД на наследваща се сума в размер на 8 306.40 лева от държавния бюджет.

4. По възражението за липсата на предпоставките на чл. 26, ал. 1 по отношение на престъплението по чл. 255, ал. 1 НК

Според защитника на подсъдимия К. окръжният съд неправилно е определил периодът на продължаваното престъпление – от 1.1.2009 г. до 13.1.2011 г., който е по-дълъг от две години, като по този начин в отклонение от ТР № 1/2009 г. е приел за непродължителен период, а това води до извода на защитата, че не са налице условията на чл. 26, ал. 1 НК; че съдът е допуснал съществено процесуално нарушение, тъй като е приел, че двете деяния – за избягване плащането на данъчни задължения по ЗДДС и по ЗПКО, са част от едно продължавано престъпление по чл. 255, ал. 1, т. 2, 5, 6, вр. с чл. 20, ал. 2 и чл. 26, ал. 1 НК, като по този начин е признал подсъдимите укриване на данъчни задължения в особено големи размери, доколкото укритите данъци по двете деяния надвишават размера от 12 000 лева, посочен в чл. 93, т. 14 НК като граница на големите и особено големите размери.

Възраженията на адвокат Г. са неоснователни.

Действително според внесенния обвинителен акт спрямо подсъдимите е повдигнато обвинение за две престъпления по чл. 255, ал. 1 НК – едно за избягване установяване и плащане на данък по ЗДДС в размер на 11 124.39 лв., включващо 15 отделни деяния и второ за избягване установяването и плащането на корпоративен данък в размер на 3 303.77 лв. С присъдата съдът е приел, че 15 деяния, свързани с избягване установяването и плащането на ДДС и едното деяние, свързано с избягване установяването и плащането на корпоративен данък, са част от едно общо продължавано престъпление. САС споделя този извод на окръжния съд, който е в пълно съответствие със задължителната съдебна практика по приложение на чл. 26, ал. НК, така също и със задължителните указания на ТР № 1/2009 г. на ОСНК на ВКС. Според последното тълкувателно решение, когато данъчно задължено лице няколкократно нарушава по някой от посочените в [чл. 255 от НК](#) начини законоустановените си задължения към фиска, то осъществява през известни периоди от време един и същ престъпен състав при постигане на един и същ престъпен резултат – избягване установяването и плащането на данъци. Налице е единство на увреденото правно благо, при еднородност на начина на извършване и обвързаност по време. При осъществяване на инкриминираните в нормата действия/бездействия, деецът има едни и

същи фактическо положение и трайно отношение към предмета и обекта на посегателство – защитените от закона обществени отношения, които той засяга, както и еднакво психическо отношение към общественотоопасните последици на деянията си, което не е нищо друго, освен еднородност на вината.

Затова, когато избягва установяването или плащането на данъчни задължения чрез някои от посочените в нормата на [чл. 255, ал. 1 от НК](#) действия или бездействия, деецът извършва продължавано престъпление, което следва да се преценява с оглед причинения общ престъпен резултат, както изрично е посочено в разпоредбата на [чл. 26, ал. 2 от НК](#). При констатирана обективна и субективна еднородност в посочения по-горе смисъл, отделните деяния следва да се третират не като самостоятелни престъпления, а като едно продължавано престъпление, независимо дали нарушават законовите изисквания за обявяване и плащане на данъци **по един, няколко или всички данъчни закони**, чрез едно или повече нарушения в рамките на едно данъчно правоотношение.

Тази обективна даденост на единното продължавано престъпление по [чл. 255 от НК](#) не се нарушава и когато някои или всички данъчни задължения са под установените в [чл. 93, т. 14 от НК](#) размери, ако причиненият общ престъпен резултат изпълва изискванията на тази норма на закона.

Оценката на периода от време, през който са осъществени отделните деяния, като непродължителен по смисъла на [чл. 26, ал. 1 от НК](#), **винаги е конкретна** за всеки отделен случай. В този смисъл период по-дълъг от една година в конкретния случай също следва да се определи като непродължителен, защото са налице и останалите законови изисквания и най-вече, че всяко от отделните деяния от общата продължавана престъпна дейност се явява от обективна и субективна страна продължение на предшестващите. И шестнайсетте деяния, включени в периода на продължаваното престъпление са извършени от двамата подсъдими при идентичен начин, при една и съща обстановка и специфика, включително последното деяние, свързано с избягване установяването и плащането на корпоративен данък от дружеството, е резултат от неотчетените и неосчетоводени приходи в касата на търговеца, които са послужили едновременно и за 15-те деяния, свързани с избягване установяването и плащането на ДДС. Субективната и обективна връзка между деянията не е прекъсната и всяко едно от тях се явява продължение на предходното.

Вярно е, че обединявайки 16-те деяния в едно продължавано престъпление окръжният съд е приел общ размер на избегнатия данък – ДДС и корпоративен данък, 14 428.16 лева, което според чл. 93, т. 14 НК представлява особено големи размери, но същевременно видно от обжалваната присъда, съдът не е приложил по-тежко квалифицирания състав на чл. 255, ал. 3 НК. За да може в случая съдът да приложи закон за по-тежко наказуемо престъпление, е било необходимо изменение на обвинението по реда и основанията на чл. 287 НПК, което не е сторено. Но в случая съдът не е приложил по-тежко наказуемата правна норма, а е квалифицирал продължаваното престъпление по основния състав на чл. 255, ал. 1 НК, което

е изцяло в полза на подсъдимите, а и в крайна сметка е довело до правилно приложение на чл. 26, ал.1 НК. Утежняването на положението на подсъдимите не се е случило, като за това необходима процесуална предпоставка е била активността на прокурора по чл. 287 НПК, каквато в случая е отсъствала.

III. По наказанието

Първата инстанция е процедирала законосъобразно и при индивидуализацията на санкциите, наложена и на двамата подсъдими при условията на чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК. Правилно съдът е преценил, че индивидуализацията на наказанията за двамата подсъдими не следва да бъде диференцирана, доколкото степента на участие на двамата извършители в двете престъпления е еднаква, а и степента им на обществена опасност не е различна поради факта, че и двамата не са осъждани.

Законосъобразно окръжният съд е приел като изключително по своя характер смекчаващо отговорността и на двамата подсъдими обстоятелство – продължителността на наказателното производство, която е разгледана като компенсация за нарушеното право на подсъдимите по чл. 6 от ЕКПЧОС за разглеждане на делото в разумен срок. Изложените от съда съображения, определящи продължителността на наказателното производство като неразумна, се споделят изцяло от въззивния съдебен състав. В този смисъл законосъобразно наказанията за двамата подсъдими, за двете престъпления – по чл. 255, ал. 1, т. 2, 5, 6, вр. с чл. 20, ал. 2 и чл. 26, ал. 1 НК и по чл. 256, ал.1, вр. с чл. 20, ал. 2 НК, са определени при условията на чл. 55, ал. 1, т. 1 НК.

Първоинстанционният съд правилно е приел, че за престъплението по чл. 255, ал. 1 НК за подсъдимите законосъобразното наказание е 9 месеца лишаване от свобода, което е малко под долната граница от 1 година, като справедливо е отчел размерът на укритите данъчни задължения и продължителността на периода, в който са извършени отделните многобройни деяния, но също и липсата на осъждания и ниската обществена опасност на дейците.

Справедливо окръжният съд е отмерил и наказанията за извършеното от подсъдимите престъпление по чл. 256, ал.1, вр. с чл. 20, ал. 2 НК в размер на по 1 година и 6 месеца, доколкото размерът на предмета на престъплението не е висок, няма обвинение за продължавано престъпление, обществената опасност на дейците не е висока. В този смисъл определянето на наказанието, в по-голяма степен под минимума от 2 години, е правилно и законосъобразно.

Законосъобразни са доводите на окръжния съд и за налагане на кумулативните наказания глоба за двете престъпления, доколкото чл. 55, ал. 3 НК дава само възможност за неналагането им. Съдът се е позовал на размера на избегнатите за установяване и плащане данъчни задължения и на начина за укриване на верните данни за действителната търговска

дейност на дружеството, отчел е имущественото състояние на подсъдимите и е определил да заплатят наказание глоба в размер на по 1000 лева всеки за двете престъпления.

Съдът е приложил правилно чл. 23, ал.1 НК, като е определил за изтърпяване общо наказание от 1 година и 6 месеца лишаване от свобода и 1000 лева глоба за всеки от двамата подсъдими.

При наличие на законовите предпоставки и несъмнен извод, че ефективното изтърпяване на наказанието не е необходимо, окръжният съд законосъобразно е приложил института на условното осъждане и е определил на основание чл. 66, ал. 1 НК изпитателен срок от 3 години за всеки от двамата подсъдими.

При тези съображения, въззивният съд счита, че наказанията на подсъдимите Д. и К. е определено законосъобразно, същите са справедливи и съобразени с целите по чл. 36 НК.

В частта за разноските, присъдени от първата инстанция, съдебният акт следва да бъде потвърден, като допълнително подсъдимите следва да бъдат осъдени да заплатя равна част от разноските, направени пред въззивния съд – 100 лева за възнаграждение на вещото лице за проведения разпит пред САС.

Мотивиран от изложените съображения настоящият съдебен състав прие, че на основание чл. 338 НПК следва да потвърди атакуваната първоинстанционна присъда.

При извършената на основание чл. 314 НПК служебна проверка съдът не констатира основания за корекции на първоинстанционния съдебен акт.

Водим от горното и на основание чл. 338 НПК, СОФИЙСКИЯТ АПЕЛАТИВЕН СЪД, НК, II състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда № 903941 от 30.9.2020 г. по НОХД № 100/2020 г. по описа на БлОС, НО, 6 първоинстанционен наказателен състав.

ОСЪЖДА А. Р. К. и Д. А. Д. да заплатят по сметка на Софийския апелативен съд сумата по 50 лева, всеки от тях, представляваща разноски за възнаграждение на вещо лице.

Настоящото решение подлежи на обжалване и протестиране пред ВКС в 15-дневен срок от уведомяването на страните – САП, подсъдимите Д. и К. и техните защитници адв. К. и адв. Г. – за изготвянето му.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____